

HANDELINGEN

1:1-8

Jezus zet Zijn werk door de Heilige Geest en Zijn gemeente voort en zendt Zijn discipelen als getuigen van Zijn Koninkrijk uit.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/handelingen/1-1-8

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Handelingen als vervolg op Lukas	2 min	4
2	Theofilus, ontvanger van Lukas en Handelingen	3 min	5
3	De gemeente zet Jezus' werk voort	4 min	6
4	Jezus' bediening door de Heilige Geest	2 min	8
5	De Geest leidt en bekrachtigt de gemeente	3 min	9
6	Onmiskenbare bewijzen van de opstanding	3 min	11
7	Jezus' verschijningen gedurende veertig dagen	3 min	12
8	Jezus blijft aanwezig, ook als Hij onzichtbaar is	3 min	14
9	Veertig als Bijbelse overgangstijd	4 min	15
10	Jezus' onderwijs over het Koninkrijk van God	4 min	17
11	Wachten in Jeruzalem op kracht van boven	2 min	20
12	Wachten op God en Zijn tijd	5 min	21
13	Volharding in gebed en verwachting	2 min	23
14	Johannes' doop en de christelijke waterdoop	3 min	24

15	De doop als sterven en opstaan met Christus	2 min	26
16	Doop als onderdompeling en lijden	3 min	27
17	De doop met de Heilige Geest en met vuur	2 min	29
18	Het trouwe overblijfsel en het oordeel	3 min	30
19	Graan en kaf: Geest of vuur	3 min	31
20	Het herstel van het Koninkrijk voor Israël	2 min	33
21	Israël geroepen als Gods Koninkrijk	3 min	34
22	De wijngaard en Israëls verwerping	4 min	36
23	De gemeente als Gods nieuwe heilige volk	3 min	39
24	De Geest onthult wie bij het Koninkrijk hoort	4 min	40
25	Niet rekenen aan Jezus' wederkomst	2 min	42
26	De Grote Opdracht en het maken van discipelen	3 min	43
27	Getuigen tot aan de einden van de aarde	2 min	44
	Om verder te lezen		45

1

Handelingen als vervolg op Lukas

Laten we Handelingen hoofdstuk 1 openslaan en aan dit geweldige boek beginnen. Het is het enige boek in de Bijbel dat ons een historisch verslag geeft van gebeurtenissen na de tijd van de evangeliën. De evangeliën beginnen natuurlijk in sommige gevallen bij de geboorte van Jezus. Mattheüs en Lukas geven ons geboorteverhalen van Jezus; Markus en Johannes doen dat niet. Maar ze voeren ons allemaal door tot de opstanding van Jezus, en in sommige gevallen ook tot Zijn hemelvaart. Sommige evangeliën vermelden Zijn hemelvaart; andere niet.

Maar het boek Handelingen is een vervolg op het boek Lukas en is door dezelfde auteur geschreven. Het zet het verhaal voort vanaf het punt waar het boek Lukas ophield. Het boek Lukas gaf natuurlijk niet alleen de geboorteverhalen van Jezus, maar het hele evangeliieverhaal tot aan de opstanding. Handelingen 1 zal dat gedeeltelijk herhalen door opnieuw te vertellen over de hemelvaart van Christus en Zijn bediening onder Zijn discipelen na Zijn opstanding. Maar het gaat daarna verder met enkele van de eerste daden van de gemeente na Zijn vertrek.

Aan het begin zegt Lukas:

Het eerste boek heb ik gemaakt, o Theofilus, over alles wat Jezus begonnen is te doen én te onderwijzen, tot op de dag waarop Hij opgenomen is, nadat Hij door de Heilige Geest aan de apostelen, die Hij uitgekozen had, opdrachten had gegeven. Hij heeft Zichzelf, nadat Hij geleden had, ook levend aan hen vertoond, met veel onmiskenbare bewijzen, veertig dagen lang, waarbij Hij door hen gezien werd en over de dingen sprak die het Koninkrijk van God betreffen.

HANDELINGEN 1:1-3

Dit vormt de inleiding op het begin van de bediening van de apostelen en het einde van de bediening van Jezus. Maar hij vertelt ons ook dat dit een vervolg is op zijn eerdere werk. Zijn eerste woorden in vers 1 zijn:

Het eerste verslag heb ik geschreven, beste Theofilus.

2

Theofilus, ontvanger van Lukas en Handelingen

Theofilus is ook degene aan wie het boek Lukas gericht was. Als je kijkt naar Lukas hoofdstuk 1, vers 3, spreekt de schrijver Lukas zijn lezer aan als:

heeft het ook mij goedgeacht, na alles van voren af aan
nauwkeurig onderzocht te hebben, het geordend voor u te
beschrijven, hooggeachte Theofilus,

LUKAS 1:3

‘Zeer edele Theofilus’ is een aanspreekvorm die waarschijnlijk verwees naar iemand die een Romeins ambt bekleedde. Theofilus is een Griekse naam. De naam betekent ‘liefhebber van God’. ‘Zeer edele’ of ‘hooggeachte’ was de manier waarop men iemand aansprak die een overheidsfunctionaris was. Toen Paulus bijvoorbeeld met Felix of Festus sprak, de gouverneurs van het gebied waar hij zich in Palestina bevond, noemde hij hem ‘zeer edele Festus’, of iets dergelijks. Zo sprak men iemand met een officiële titel aan.

Lukas was dus gericht aan ‘zeer edele Theofilus’. Wanneer hij echter het boek Handelingen schrijft, zegt hij eenvoudig:

‘Beste Theofilus.’ Dat is veel vertrouwelijker en veel minder formeel. Er bestaat een theorie dat Theofilus misschien christen werd als gevolg van het lezen van het boek Lukas. Mogelijk bekleedde hij een overheidsambt. Niemand weet wie hij werkelijk was, maar één theorie is dat hij een overheidsfunctionaris kan zijn geweest die de opdracht had de zaak van Paulus te onderzoeken. Deze werken werden namelijk geschreven terwijl Paulus in de gevangenis zat en in Rome op zijn proces wachtte.

Misschien was Theofilus iemand die was aangewezen om de zaak te onderzoeken en een of ander verslag aan Nero voor te leggen voordat de gevangene werd gehoord, zoiets. Misschien schreef Lukas hem om die reden; we weten het niet.

Maar het is interessant dat hij Theofilus nu op een meer informele manier aanspreekt. Hij gebruikt de uitdrukking 'zeer edele Theofilus' niet. Hij zegt:

'Beste Theofilus', zoals hij iedere vriend of broeder zou aanspreken. Dat kan zijn omdat Theofilus een gelovige was geworden nadat hij het boek Lukas had gelezen. Dat is het eerste verslag waarnaar Lukas hier in de openingszin verwijst. Dit is nu het tweede verslag.

Lukas schreef twee werken, of misschien één werk in twee delen: het deel dat ons tot aan het einde van het verhaal van Jezus brengt, en vervolgens het deel dat vanaf het einde van het verhaal van Jezus op aarde helemaal doorloopt tot de tijd waarin Paulus in Rome op zijn proces wachtte. Daar zal het boek Handelingen eindigen.

3

De gemeente zet Jezus' werk voort

Het is aan dezelfde ontvanger gericht, en Lukas noemt een eerder werk, dat duidelijk het boek Lukas was. Dit is dus een voortzetting van, of een vervolg op, het boek Lukas. Hij zegt in vers 1 dat hij in het eerste verslag alles heeft opgeschreven wat Jezus begon te doen en te onderwijzen. Maar dat houdt in dat dit werk gaat vertellen wat Jezus bleef doen en onderwijzen.

Hij zegt zelfs dat het eerste boek, Lukas, alleen vastlegde wat Jezus begon te doen en te onderwijzen. Toch voert dat boek ons helemaal door de kruisiging en opstanding van Christus heen, tot aan Zijn hemelvaart. Hij impliceert dat dit tweede boek verdergaat met wat Jezus bleef doen en onderwijzen. Het gaat niet alleen over het begin van Zijn werk, zoals het eerste verslag. Dit is nu een voortzetting van het werk van Jezus.

Zo begrepen Lukas en de vroege gemeente hun eigen handelen. Zij waren de voortzetting van het werk van Christus. Vooral Paulus, die de reisgenoot en leermeester van Lukas was, had in zijn geschriften het idee uitgewerkt dat de

gemeente gezien moest worden als het lichaam van Christus. Wanneer ik zeg dat hij het uitwerkte, zouden we ook kunnen zeggen dat het eenvoudig door God aan hem geopenbaard was. Maar het punt is dat Paulus de enige schrijver in de Bijbel is die over de gemeente spreekt als het lichaam van Christus. En dit kwam ongetwijfeld door openbaring tot Paulus: Christus is, nadat Hij opgevaren is, nu het hoofd geworden van een collectief lichaam, en wij zijn Zijn vlees en Zijn beenderen. Wij zijn Zijn leden, Zijn handen en Zijn voeten. En zo zet Jezus Zijn werk op aarde voort. Jezus heeft nog steeds voet aan de grond op deze planeet, ook al is Hij opgevaren naar de hemel. Hij is nu het hoofd van een lichaam dat hemel en aarde omvat. Het hoofd is in de hemel en een groot deel van het lichaam is nog steeds hier op aarde, hoewel tweeduizend jaar later ook een groot deel van het lichaam in de hemel is.

Het lichaam van Christus, de Gemeente van Jezus Christus, is een onsterfelijke entiteit die Christus op aarde belichaamt. En wanneer we hier klaar zijn, gaan we natuurlijk naar de hemel. Het gezin is één gezin. We moeten niet denken dat er iedere keer wanneer een generatie christenen sterft, een nieuwe gemeente ontstaat. Het is dezelfde gemeente. Het is een verschijnsel dat blijft voortbestaan. Lukas spreekt erover alsof de werken van de gemeente die hij in dit boek gaat vastleggen, de voortzetting zijn van de werken van Jezus. Zoals het boek Lukas het begin beschreef van wat Jezus begon te doen en te onderwijzen, zo is dit nu de voortzetting van wat Jezus begon te doen en te onderwijzen, alleen door middel van een ander soort lichaam.

Jezus had één afzonderlijk menselijk lichaam toen Hij hier vóór Zijn hemelvaart was. Maar nu is Hij een lichaam dat groot genoeg is om de hele wereld te omvatten, omdat het bestaat uit ontelbare leden over de hele wereld. Dat wordt bedoeld wanneer er staat dat zijn eerste boek alleen ging over wat Jezus begon te doen en te onderwijzen.

Hij zegt:

Het eerste boek heb ik gemaakt, o Theofilus, over alles wat Jezus begonnen is te doen én te onderwijzen, tot op de dag waarop Hij opgenomen is, nadat Hij door de Heilige Geest aan de apostelen, die Hij uitgekozen had, opdrachten had gegeven. Hij heeft Zichzelf, nadat Hij geleden had, ook levend aan hen vertoond, met veel onmiskenbare bewijzen, veertig dagen lang, waarbij Hij door hen gezien werd en over de dingen sprak die het Koninkrijk van God betreffen.

HANDELINGEN 1:1-3

4

Jezus' bediening door de Heilige Geest

Tot zover had zijn eerdere werk ons meegenomen in de bediening van Jezus: tot aan de hemelvaart van Christus. Er staat:

Nadat Hij door de Heilige Geest opdrachten had gegeven aan de apostelen die Hij had uitgekozen.

Nu kan deze zinsnede, „door de Heilige Geest”, betrekking hebben op het onderwijzen, het geven van instructies of het geven van geboden. Dat wil zeggen: door de Heilige Geest gaf Hij geboden. Maar in het Grieks is het ook mogelijk dat die zinsnede, „door de Heilige Geest”, betrekking heeft op de laatste bijzin, „die Hij had uitgekozen”. Dat wil zeggen: die Hij door de Heilige Geest had uitgekozen. Het is niet duidelijk van welke van deze activiteiten — het uitkiezen van de twaalf of het geven van geboden aan hen na Zijn opstanding — gezegd wordt dat die door de Heilige Geest plaatsvond.

Maar de hele bediening van Jezus op aarde vond plaats door de Heilige Geest. Weet je nog dat Hij volgens Lukas hoofdstuk 4 de woestijn in ging om door de duivel verzocht te worden? Nog vóór de verzoeken werd Jezus bij Zijn doop vervuld met de Heilige Geest. Vervolgens staat er dat Hij door de Heilige Geest de woestijn in werd geleid om

verzocht te worden. Na de verzoeking staat er dat Hij in de kracht van de Heilige Geest terugkeerde naar Galilea. Jezus werd dus bij Zijn doop vervuld met de Heilige Geest. Na Zijn verzoeking bewoog Hij Zich in de kracht van de Heilige Geest.

Bij bepaalde gelegenheden zei Hij dat de dingen die Hij deed, door de Heilige Geest werden gedaan. In Mattheüs 12:28, geloof ik, zei Jezus bijvoorbeeld:

Maar als Ik door de Geest van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

MATTHEÛS 12:28

Zo gaf Hij aan dat Zijn bediening waarin Hij demonen uitdreef, door de Heilige Geest plaatsvond.

Later, in Handelingen hoofdstuk 10, zal Petrus Cornelius en zijn huisgenoten over het leven van Jezus vertellen. Hij zal zeggen dat Jezus met de Heilige Geest gezalfd was, rondging terwijl Hij goeddeed en mensen bevrijdde die door de duivel onderdrukt werden.

5

De Geest leidt en bekrachtigt de gemeente

Dit is iets waarover we misschien minder vaak horen dan zou kunnen: de bediening van Jezus, Die tijdens Zijn tijd op aarde aan Zijn Vader onderworpen was, werd verricht door de kracht van de Heilige Geest. Voordat Hij opvaart, zegt Hij tegen Zijn discipelen:

maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:8

Dat zegt Hij in Handelingen 1:8, waar we binnenkort aan toekomen.

Door het hele boek Handelingen heen zien we dat de Heilige Geest leiding geeft. We zien dat Petrus, vervuld met de Heilige Geest, opstond om te spreken, of dat Paulus, vervuld met de Heilige Geest, opstond om te spreken. Of ze baden om vrijmoedigheid, en ze werden allemaal vervuld met de Heilige Geest en met vrijmoedigheid. Paulus en zijn metgezellen probeerden naar Bithynië te gaan, maar de Heilige Geest verbood hun te gaan. Ze probeerden naar Asia te gaan, en de Heilige Geest verbood het hun. Uiteindelijk ontvingen ze door een droom een openbaring dat ze naar Macedonië moesten gaan, en daarom gingen ze daarheen.

Maar er wordt duidelijk gemaakt dat de Heilige Geest hun leiding gaf en hun kracht verleende, en dat is wat Jezus hun beloofde. In Handelingen 1:8 zal Hij zeggen:

Jullie zullen kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over jullie komt.

Toen de Heilige Geest bij Jezus' eigen doop over Hem kwam, lijkt Hij aan Zijn met de Geest vervulde bediening begonnen te zijn. Jezus deed geen wonderen voordat Hij gedoopt en met de Geest vervuld was.

Uit sommige van deze uitspraken lijkt naar voren te komen dat wat Jezus deed toen Hij op aarde was, gedaan werd door de kracht van de Heilige Geest, net zoals wat de gemeente, Zijn lichaam, doet, gedaan wordt door de kracht van diezelfde Geest. De Heilige Geest is nog steeds aan het werk. Nu noemen wij dit boek de Handelingen van de Apostelen, maar sommige mensen denken dat het de Handelingen van de Heilige Geest, verricht door de gemeente, zou moeten heten. Want dat is in het hele boek Handelingen een sterk accent: hoe de Heilige Geest leiding geeft en kracht verleent. Vers 2 kan op twee manieren worden uitgelegd. Misschien gaf Hij na Zijn opstanding, gedurende veertig dagen, door de Heilige Geest aanwijzingen aan Zijn discipelen. Het kan ook betekenen dat Hij deze mannen al tijdens Zijn aardse bediening door de Heilige Geest had uitgekozen. De zinsnede

tot op de dag waarop Hij opgenomen is, nadat Hij door de Heilige Geest aan de apostelen, die Hij uitgekozen had, opdrachten had gegeven.

HANDELINGEN 1:2

kan op beide handelingen betrekking hebben, en het zou niets uitmaken, omdat ze waarschijnlijk allebei waar zijn. Het belangrijkste is dat Lukas meteen vanaf het begin melding maakt van de werkzaamheid van de Heilige Geest in het leven van Jezus. En natuurlijk zal hij binnen een paar verzen vertellen dat Jezus hetzelfde aan Zijn discipelen belooft.

Er staat:

6

Onmiskerbare bewijzen van de opstanding

Hij heeft Zichzelf, nadat Hij geleden had, ook levend aan hen vertoond, met veel onmiskerbare bewijzen, veertig dagen lang, waarbij Hij door hen gezien werd en over de dingen sprak die het Koninkrijk van God betreffen.

HANDELINGEN 1:3

Dat wil zeggen: aan Zijn apostelen, Zijn discipelen.

Dit boek zal veel onfeilbare bewijzen bevatten dat de opgestane Jezus nog steeds door Zijn Geest in de gemeente werkzaam was. Het boek Handelingen zet hetzelfde soort werk voort: de onfeilbare bewijzen dat Jezus is Wie Hij zei dat Hij was. Met name na Zijn opstanding, zo staat er, heeft Hij Zich gedurende een periode van 40 dagen door vele onfeilbare bewijzen levend aan hen vertoond.

Ze raakten Zijn handen en Zijn voeten aan. Denk maar aan Thomas. Toen hij voor het eerst hoorde dat Jezus was opgestaan, zei hij:

De andere discipelen dan zeiden tegen hem: Wij hebben de Heere gezien. Maar hij zei tegen hen: Als ik in Zijn handen niet het litteken van de spijkers zie, en mijn vinger niet steek in het litteken van de spijkers, en mijn hand niet steek in Zijn zij, zal ik beslist niet geloven.

JOHANNES 20:25

Toen Jezus aan hem verscheen, zei Hij:

Daarna zei Hij tegen Thomas: Kom hier met uw vinger en bekijk Mijn handen, en kom hier met uw hand en steek die in Mijn zij; en wees niet ongelovig, maar gelovig.

JOHANNES 20:27

Jezus bood anderen de gelegenheid Hem aan te raken en te zien dat Hij geen geest was. Hij zei:

Zie Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf. Raak Mij aan en zie, want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u ziet dat Ik heb.

LUKAS 24:39

Ze zagen Hem bij vele gelegenheden. Ze konden zich niet vergissen. Sommige mensen denken misschien: dit verhaal dat Jezus uit de dood is opgestaan, misschien hebben deze mensen zich vergist. Misschien waren ze gewoon ijlend. Misschien droomden ze. Wie weet of ze Jezus werkelijk gezien hebben? Iemand met wie ik sprak, zei: misschien zagen ze alleen in de verte iemand die op Hem leek, en zeiden ze: 'O, we hebben Jezus gezien. Hij is uit de dood opgestaan.' Zo is het niet gegaan. Daarna at Hij met hen in

een kleine kamer, in de bovenzaal. Ze raakten Hem aan. Daarom zegt Lukas dat dit onfeilbare bewijzen zijn. Dit zijn geen wankelende bewijzen voor de opstanding. Jezus maakte onmiskenbaar duidelijk dat Hij werkelijk uit de dood was opgestaan.

7

Jezus' verschijningen gedurende veertig dagen

Dit gebeurde gedurende 40 dagen. Er lag een periode van 40 dagen tussen de opstanding en de hemelvaart van Christus. Jezus werd tijdens het Pascha gekruisigd, en op de Joodse feestkalender kwam 50 dagen na het Pascha het Pinksterfeest. De gebeurtenissen in dit boek zullen eigenlijk pas echt beginnen in hoofdstuk 2, wanneer de dag van Pinksteren volledig aangebroken is. Dat is 50 dagen na de dood van Jezus. Maar gedurende 40 van die 50 dagen verscheen Jezus nog steeds aan Zijn discipelen. Toen, ongeveer 10 dagen vóór Pinksteren, voer Hij op en vertrok Hij, en zagen ze Hem niet meer.

Wat interessant is aan die 40 dagen, is dat Hij soms bij hen was en soms blijkbaar niet. Ze zagen Hem en ze zagen Hem niet. Hij verscheen in een kamer waar ze waren, sprak met hen en at met hen, en verdween dan. Hij was weg. Misschien herinner je je de mannen op de weg naar Emmaüs, over wie Lukas ons in Lukas 24 vertelt. Ze lopen met Hem mee op de weg. Ze herkennen Hem niet helemaal. Hun hart brandt in hen terwijl Hij de Schriften voor hen uitlegt. Ze nodigen Hem uit om met hen te eten. Ze herkennen Hem pas wanneer Hij het brood breekt. Dan herkennen ze Hem plotseling en verdwijnt Hij. Soms is Hij er en soms is Hij er niet.

Waarom deed Hij het op die manier, en hoe moeten we dit begrijpen? Ging Hij steeds naar de hemel en kwam Hij steeds weer naar de aarde? Dat is mogelijk, maar het wordt ons niet uitgelegd. Het is heel goed mogelijk dat Jezus, nadat Hij in een verheerlijkt lichaam uit de dood was opgewekt, in dat lichaam vermogens had die Hij vóór Zijn opstanding niet in een lichamelijk lichaam had. Dit was een lichaam dat werkelijk uit de dood was opgestaan, maar het was verheerlijkt. Het is mogelijk dat het verheerlijkte lichaam zich kon materialiseren en dematerialiseren.

Ons wordt bijvoorbeeld verteld dat engelen geesten zijn, maar soms materialiseren ze zich, zoals toen ze Abraham ontmoetten en met Jakob worstelden, of wat dan ook. Natuurlijk was dat God Die Zich materialiseerde, maar het punt is dat van geestelijke wezens zoals God en engelen in de Schrift bekend is dat zij een stoffelijke vorm aannemen, hoewel ze in wezen geesten zijn. Ze zijn van nature niet stoffelijk. Jezus zei:

Een geest heeft geen vlees en botten, zoals jullie zien dat Ik die heb.

Toch kunnen sommige geestelijke wezens, blijkbaar in elk geval God en engelen, een lichamelijke vorm aannemen en die lichamelijke vorm vervolgens blijkbaar weer afleggen.

8

Jezus blijft aanwezig, ook als Hij onzichtbaar is

Jezus kan in Zijn verheerlijkte staat, na Zijn opstanding, die eigenschap hebben gehad. Misschien kon Hij Zich zichtbaar maken of juist niet. Maar zelfs wanneer Hij voor hen onzichtbaar was, was Hij nog steeds bij hen, en Hij wilde dat ze dat wisten. Voordat Hij uiteindelijk vertrok en ze Hem niet meer zouden zien, wilde Hij hun goed duidelijk maken dat Hij altijd bij hen zou zijn, tot het einde van het tijdperk.

Hij wilde hun goed duidelijk maken dat Hij altijd bij hen zou zijn, tot het einde van het tijdperk, en dat ze Hem niet altijd zouden zien. Eén manier waarop Hij dat deed, was bijvoorbeeld op de zondag van de opstanding, toen Thomas erbij was en zei:

Ik geloof het pas als ik mijn vinger in de gaten in Zijn handen steek.

Jezus was daar niet zichtbaar aanwezig. Maar acht dagen later verscheen Jezus aan hen terwijl Thomas bij hen was. Hij zei:

Thomas, steek je vinger in Mijn handen en leg je hand in Mijn zij.

Dat waren precies de dingen die Thomas had gezegd toen hij dacht dat Jezus er niet was:

De andere discipelen dan zeiden tegen hem: Wij hebben de Heere gezien. Maar hij zei tegen hen: Als ik in Zijn handen niet het litteken van de spijkers zie, en mijn vinger niet steek in het litteken van de spijkers, en mijn hand niet steek in Zijn zij, zal ik beslist niet geloven.

JOHANNES 20:25

Nu verschijnt Jezus:

Hier ben Ik. Doe het maar.

Hij maakte heel duidelijk dat Hij Thomas dat had horen zeggen, dat Hij in feite Thomas' uitdaging tegen hem herhaalde. Volgens mij deed Hij dit om te zeggen: 'Ook al zag je Mij daar niet, Ik was er. Ik hoorde je. Ik was alleen niet lichamelijk zichtbaar in de kamer, maar Ik kan herhalen wat je zei.'

Misschien is dit wel de reden voor deze veertig dagen. Het was voor de discipelen een overgangstijd. Voordat Jezus stierf, was Hij ongeveer drie jaar lang voortdurend lichamelijk bij hen geweest. Ze waren eraan gewend Hem te zien wanneer ze maar in Zijn aanwezigheid waren. Nadat Hij ten hemel was gevaren, zagen ze Hem niet meer. Maar er was een periode waarin ze Hem soms wel en soms niet zagen. Volgens mij was dat een tijd waarin ze eraan gewend moesten raken om te beseffen: 'Er komt een tijd dat jullie Mij niet meer zullen zien. Maar gedurende deze veertig dagen zal Ik er op verschillende momenten wel en niet zijn, zodat jullie gewend raken aan het idee dat Ik nog steeds hier ben wanneer jullie Mij niet kunnen zien. Daarna zal Ik weg zijn en zullen jullie Mij niet zien, maar Ik zal nog steeds hier zijn.'

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:20

9

Veertig als Bijbelse overgangstijd

Het lijkt er dus op dat die veertig dagen een overgangstijd waren, net als de veertig jaar waarin de Joden, of Israël, door de woestijn zwierven. Ze waren uit Egypte gekomen, maar Egypte was niet uit hen gekomen. Ze droegen de afgoderij nog steeds in hun hart mee, en ook hun liefde voor Egyptisch eten en dat soort dingen. Ze klaagden dat ze dat misten. Er was dus ongeveer veertig jaar voor nodig om die generatie te laten overgaan van een min of meer Egyptische culturele identiteit naar een eigen identiteit als volk van God.

Zo waren er, nadat Jezus uit de dood was opgestaan, ook veertig jaar tot de verwoesting van de tempel in Jeruzalem. De tempel in Jeruzalem was al achterhaald toen Jezus stierf en weer opstond. De offers waren niet meer nodig. Maar de Joodse christenen die in Jeruzalem woonden, begrepen dat niet helemaal. Ze leken enigszins op de Israëlieten die uit Egypte kwamen. Er zat nog veel Egypte in de Israëlieten in de woestijn. Een tijdlang zat er nog veel tempeljodendom in de gemeente van Jeruzalem. Ze gingen nog steeds naar de tempel. Ze legden nog steeds nazireeërgeloften af.

In Handelingen 21 zegt Jakobus, die tientallen jaren na de opstanding van Christus leidinggaf aan de gemeente in Jeruzalem, nog steeds tegen Paulus:

Jakobus wees Paulus op vier mannen die een gelofte hadden afgelegd en vroeg hem zich met hen te reinigen en hun kosten te betalen, zodat zij hun hoofd konden laten scheren.

Dus ging Paulus naar de tempel en werd hij gearresteerd. Maar hij was daar om de kosten voor een nazireeërgelofte te betalen, en dat is iets van het oude verbond.

Wat ik zeg, is dat het nieuwe verbond werd ingesteld toen Jezus stierf en weer opstond, maar dat het oude verbond nog sterk leefde in het hart van ten minste de Joodse gelovigen, hoewel niet in dat van de gelovigen uit de heidenen. Totdat de

tempel veertig jaar later werd verwoest, waren de Joodse gelovigen niet werkelijk helemaal losgekomen van hun gerichtheid op de aanbidding in de tempel.

Het is dus alsof God mensen soms een overgangstijd geeft. In de veertig jaar nadat de Joden uit Egypte waren gekomen, moesten ze de overgang doormaken van eigenlijk nogal Egyptisch zijn naar volledig Israëlitisch zijn. In de veertig jaar na de opstanding, totdat de tempel werd verwoest, moesten de Joodse christenen de overgang doormaken van een uitgesproken Joodse identiteit naar een uitsluitend christelijke identiteit. Hier moesten de discipelen ook een overgang doormaken.

Het is interessant dat veertig in deze gevallen het getal is. Bij Noach regende het namelijk veertig dagen en veertig nachten om de oude wereld te vernietigen, zodat Noach aan de overgang naar een nieuwe, gereinigde wereld begon. Veertig dagen en veertig nachten komen vaak voor. Mozes was veertig dagen en veertig nachten op de berg om de wet te ontvangen. Hij bracht die naar beneden en brak de stenen tafelen omdat hij het gouden kalf zag. Later ging hij opnieuw de berg op, voor nog eens veertig dagen en veertig nachten.

Het getal veertig lijkt in de Bijbel duidelijk vaak terug te komen, zowel bij perioden van veertig dagen als bij perioden van veertig jaar. Vaak lijkt het een overgangperiode te zijn, zoals deze veertig dagen waarin Jezus met hen sprak en er soms wel en soms niet was. In plaats van dat Hij er altijd was of er nooit was, zoals later het geval zou zijn, moesten ze wennen aan het idee dat Hij hier is, zelfs wanneer ze Hem niet kunnen zien. Hij is hier, zelfs wanneer het niet lijkt alsof Hij hier is. Dat moest Hij hun aan het verstand brengen.

10

Jezus' onderwijs over het Koninkrijk van God

In die tijd sprak Hij ook met hen over de dingen die betrekking hebben op het Koninkrijk van God. Het Koninkrijk van God was zo ongeveer het enige waar Jezus over sprak toen Hij hier was. Zijn eerste boodschap in Markus 1:15 was:

en Hij zei: De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie.

MARKUS 1:15

Tijdens Zijn hele bediening gaf Hij onderwijs over het Koninkrijk van God. Alle gelijkenissen, of vrijwel allemaal, zeggen in feite:

Zo is het Koninkrijk van God.

Het is als een mosterdzaad. Het is als een vrouw die brooddeeg maakt. Het is als een koning die een bruiloft voor zijn zoon organiseert. Zo is het Koninkrijk van God.

Toen Hij de twaalf eropuit stuurde in Mattheüs 10, zei Hij:

Hij droeg hun op naar de verloren schapen van het huis van Israël te gaan en te prediken dat het Koninkrijk der hemelen nabijgekomen was.

Toen Hij de zeventig eropuit stuurde in Lukas 10, stuurde Hij hen opnieuw twee aan twee weg:

Hij droeg hun op de plaatsen binnen te gaan en te zeggen dat het Koninkrijk van God dicht bij de inwoners gekomen was.

Toen de Farizeeën Jezus in Lukas 17:20 vroegen wanneer het Koninkrijk van God zou verschijnen, zei Hij:

En toen Hem door de Farizeeën gevraagd werd, wanneer het Koninkrijk van God zou komen, antwoordde Hij hun en zei: Het Koninkrijk van God komt niet op waarneembare wijze.

LUKAS 17:20

De bediening en het onderwijs van Jezus gingen dus over het Koninkrijk van God. Johannes de Doper had voordat Jezus begon te prediken al verkondigd dat het Koninkrijk nabij was, en Jezus verkondigde dat ook. De hele boodschap van de Evangeliën gaat dus over het Koninkrijk van God. En nu is Jezus opgestaan en besteedt Hij Zijn laatste veertig dagen aan gesprekken met hen over hetzelfde onderwerp: het Koninkrijk van God.

We moeten echt begrijpen wat het Koninkrijk van God is, want Jezus zei:

Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.

MATTHEÛS 6:33

Het heeft dus een hoge prioriteit. Hij zei:

Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde.

MATTHEÛS 6:10

Dat is een van de eerste verzoeken in het gebed dat Hij ons leerde bidden. En Hij zei in Mattheüs 24:14:

En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in heel de wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen.

MATTHEÛS 24:14

Het Evangelie van het Koninkrijk moet dus overal gepredikt worden.

Welnu, wat is het Koninkrijk van God? Jezus spreekt er voortdurend over, zelfs tot op de dag waarop Hij ten hemel voer. De discipelen begonnen er zelfs over op de laatste dag dat ze bij Hem waren, zoals we in vers 4 zullen zien:

En toen Hij met hen samen was, beval Hij hun dat zij niet uit Jeruzalem weg zouden gaan, maar de belofte van de Vader zouden verwachten, die u, zei Hij, van Mij gehoord hebt; want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:4-5

Toen ze dan bijeengekomen waren, vroegen ze Hem:

Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem: Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?

HANDELINGEN 1:6

Ze spreken dus over het Koninkrijk en willen nog steeds meer informatie.

En Hij zei tegen hen: Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:7-8

11

Wachten in Jeruzalem op kracht van boven

Dit is de laatste keer dat Hij met hen bijeen was, en we zien dat Hij onmiddellijk daarna, in vers 9, ten hemel vaart. Zij hadden er natuurlijk geen idee van dat Hij op het punt stond ten hemel te varen. Ze wisten niet dat dit het laatste gesprek was dat ze op aarde met Hem zouden hebben. En de vraag die hen bezighoudt, gaat over het Koninkrijk van God. Maar voordat ze die stellen, zegt Hij hun dat ze in Jeruzalem moeten wachten totdat ze kracht uit de hoogte ontvangen.

Dit gebod dat Hij hun gaf, staat ook aan het einde van het Evangelie van Lukas, dat door dezelfde schrijver geschreven is. Lukas 24 laat zien hoe Lukas zijn Evangelie afsluit. Dit specifieke gesprek in Lukas en Handelingen overlapt gedeeltelijk. In Lukas 24, vers 44, staat:

En Hij zei tegen hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen. Toen opende Hij hun verstand zodat zij de Schriften begrepen.

LUKAS 24:44-45

Daarmee wordt de Schrift van het Oude Testament bedoeld.

En Hij zei tegen hen: Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag. En in Zijn Naam moet onder alle volken bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem. En u bent van deze dingen getuigen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft u in de stad Jeruzalem, totdat u met kracht uit de hoogte bekleed zult worden.

LUKAS 24:46-49

Dit is kennelijk een parafrase van wat volgens het verslag hier door Hem werd gezegd. Hij spreekt over wachten in Jeruzalem, ze zullen kracht ontvangen en ze zullen getuigen zijn. Al die elementen staan in deze laatste woorden tot hen aan het einde van Lukas. En nu pakt dezelfde schrijver dat gesprek weer op. Hoewel hij het in iets andere woorden weergeeft, is het misschien een parafrase of een samenvatting.

12

Wachten op God en Zijn tijd

Hij zei tegen hen dat ze in Jeruzalem moesten wachten op de Belofte van de Vader. Ik vraag me af waarom ze moesten wachten. Toen Jezus opvoer, had Hij de Geest die avond of de volgende dag blijkbaar gewoon kunnen uitstorten, maar Hij liet hen wachten. En we zien inderdaad dat ze bijeenkwamen en tien dagen wachtten en baden voordat de Geest op Pinksteren neerdaalde. Het is mogelijk dat hun hart daarop voorbereid moest worden. We weten het niet; het wordt ons niet verteld. Maar als Hij de Geest onmiddellijk na Zijn hemelvaart had kunnen uitstorten, is er geen duidelijke reden waarom ze tien dagen moesten wachten. Ik neem aan dat het alleen was om hen hun aandacht erop te laten richten. Ze baden die tien dagen, en na die tien dagen daalde de Geest neer.

Soms vraag ik me af of wij meer tijd moeten besteden aan het wachten op God en aan gebed. Er staat in Jesaja hoofdstuk 40, vers 31:

maar wie de HEERE verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden.

JESAJA 40:31

Hij zei dat ze moesten wachten op kracht van boven.

Jesaja zei:

Wie op de Heer vertrouwen, zullen nieuwe kracht krijgen.

Dus misschien waren zij niet de enigen die moesten wachten. Misschien verwijst dit naar iedereen die door de Heere versterkt zou worden.

Wanneer we gaan bidden, willen we onmiddellijk antwoord. We willen onmiddellijke bevrediging. We gaan naar fastfoodrestaurants omdat we niet op ons eten willen wachten. We willen het snel krijgen. We hebben allerlei moderne gemakken waarmee dingen worden gedaan waarvoor vrouwen vroeger de hele dag hard moesten werken. Om bijvoorbeeld brood te maken, kun je het nu gewoon in een broodbakmachine doen, en die maakt het voor je. Wij hebben niet het geduld dat mensen vroeger hadden.

Maar vroeger werd er zowel in het Oude Testament als in het Nieuwe gewoon van je verwacht dat je op God wachtte. God hoeft niet te komen zodra jij met je vingers knipt. Hij is God; jij niet. Soms wacht Hij tot wij ons hart en ons denken bijstellen, zodat we daar werkelijk ontvankelijk voor kunnen zijn. Misschien is het ook een manier waarop we erkennen dat we afhankelijk zijn van Hem. Als we gewoon ergens om vroegen en het meteen kwam, en als het altijd zo ging, zouden we het gevoel krijgen dat wij de baas waren. We zouden als Aladdin zijn, die over de lamp wrijft, waarna de geest zegt: „Uw wens is mij een bevel.” God zou onze geest uit de lamp zijn. We zouden gewoon zeggen: „Ik heb hier nu wat van nodig. Bedankt,” en het meteen ontvangen.

Het feit dat we op Gods tijd moeten wachten, herinnert ons eraan dat wij niet de baas zijn; Hij is dat. Als wij de baas waren, zouden we het meteen krijgen, want we houden niet van wachten. Maar Hij zegt: „Wacht gewoon. Wanneer Ik vind dat het de juiste tijd is, zal Ik het je geven. Ik ben hier Degene Die de baas is.” Het is duidelijk dat God wilde dat ze de Geest kregen, maar Hij wilde dat ze Hem op Zijn tijd kregen. Hij zou dat bepalen. Ik neem aan dat dit betekent dat wij moeten blijven wachten.

Het feit dat we moeten wachten, is in zekere zin een beproeving van ons geloof, omdat we niet weten hoelang we zullen moeten wachten. Zij wisten niet hoelang het zou duren. Voor hen bleek het tien dagen te zijn. Maar stel je voor dat je naar de gemeente kwam en dat we baden of God dit land ten goede wilde veranderen en er een betere plek van wilde maken, of de goddelozen uit hun machtspositie wilde verwijderen, of een betere samenleving wilde maken. God is in staat dat te doen. Volgens mij zijn er door de hele geschiedenis heen opwekkingen geweest waarbij de samenleving door de opwekking werd verbeterd en veranderd.

Maar een opwekking komt bijna nooit op de eerste dag waarop een gemeente besluit erom te vragen. Vaak hebben mensen er wekenlang, en zelfs jarenlang, voor gebeden voordat de uitstorting en de opwekking komen. Ik denk dat dit misschien komt doordat God kijkt of we dit werkelijk serieus menen. Hij meent het serieus. Menen wij het even serieus als Hij? Als ik zeg: „Ik zou graag een opwekking willen. Ik zal er twee dagen voor bidden, en als die niet komt, vergeet ik het en ga ik iets anders met mijn leven doen,” dan is dat geen volharding.

Als je volhardt in het wachten op God en je verzoek bij Hem blijft neerleggen en zegt: „Luister, ik ga niet weg totdat dit gebeurt.

En Hij zei: Laat Mij gaan, want de dageraad is aangebroken. Maar hij zei: Ik zal U niet laten gaan, tenzij U mij zegent.

GENESIS 32:26

zoals Jakob zei tegen de man met wie hij worstelde, dan zegt God: „Ik zie dat je het echt meent. Dat is goed. Je moet het echt menen, anders ga Ik je niet iets geven wat voor jou niet werkelijk van waarde is en waaraan jij geen waarde hecht.”

13

Volharding in gebed en verwachting

Misschien moesten ze daarom wachten: de verwachting bleef zich bij hen opbouwen. God had hun een geweldige belofte gedaan. Die was nog niet vervuld. Ze wisten niet hoelang het zou duren. Ze zouden daar gewoon blijven zitten, bidden en wachten. Ze zouden niet teruggaan naar hun werk of maaltijden klaarmaken. Waarschijnlijk vastten ze; we weten het niet. Ze waren daar met honderdtwintig mensen in een vertrek gedurende die hele periode aan het bidden, en toen viel de Heilige Geest op hen.

Dit wachten kan een heel positieve geestelijke uitwerking hebben. Het is waarschijnlijk ook een beproeving van ons geloof. Blijven we geloven als Hij vandaag of morgen of deze week geen antwoord geeft? Blijven we dan zeggen: „Goed, ik blijf erop vertrouwen dat God dit zal doen”? Of zeggen we: „Nou, ik denk dat God er niets mee wil doen, dus ik houd op ervoor te bidden. Ik houd op het te verwachten”? God zegt: „Richt je hierop, wacht hierop en bid hiervoor.” Je weet hoe Jezus het zei in een van de gelijkenissen in Lukas. Lukas zegt dat Jezus een gelijkenis vertelde om duidelijk te maken

En Hij sprak ook een gelijkenis tot hen met het oog daarop dat men altijd moet bidden en niet de moed verliezen.

LUKAS 18:1

Dat staat, meen ik, in Lukas 18:1. Hij vertelde de gelijkenis van de vrouw en de onrechtvaardige rechter. Ze bleef bij hem aandringen totdat hij haar uiteindelijk gaf waar ze om vroeg.

Hij leerde dat je soms moet volharden in gebed. Hoewel Hij gebeden zal beantwoorden, doet Hij dat niet zomaar volgens ons tijdschema. Hij doet het volgens Zijn tijdschema. Hij handelt niet alsof Hij een geest uit een fles is die wij bevelen geven en die dan antwoord moet geven. Hij is Degene Die de Heere en de Koning is, en wij zijn Zijn smekelingen. Wij zijn de kinderen die naar onze Vader komen. We vragen om

iets waarvan wij denken dat Hij ermee zal instemmen, en we zijn bereid te wachten totdat Hij klaar is om het te geven. Dat is de houding van mensen die trouwe kinderen en trouwe smekelingen van God zijn. En dus moesten ze wachten.

14

Johannes' doop en de christelijke waterdoop

Hij zegt in vers 5:

En toen Hij met hen samen was, beval Hij hun dat zij niet uit Jeruzalem weg zouden gaan, maar de belofte van de Vader zouden verwachten, die u, zei Hij, van Mij gehoord hebt; want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:4-5

Het is merkwaardig dat Hij onderscheid maakte tussen twee soorten doop, maar dat onderscheid kwam niet van Hemzelf; het kwam van Johannes. Hij citeert in feite Johannes de Doper. Het is geen letterlijk citaat, maar Hij gebruikt de bewoordingen die Johannes de Doper gebruikte toen de Farizeeën naar hem toe kwamen en zeiden:

Waarom doop je?

Hij zei:

Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.

MATTHEÛS 3:11

Zoals Johannes het uitdrukte, maakte hij dus onderscheid tussen dopen in water en dopen in de Heilige Geest en vuur. In de Bijbel worden veel dingen doop genoemd. De doop in water die Johannes verrichtte, was één ding. De doop in water die Jezus of de

vroege gemeente verrichtte, was iets anders. Paulus kwam in Handelingen 19 verscheidene mensen tegen die de waterdoop hadden ontvangen, wat zij de doop van Johannes noemden. Ze wisten van Johannes de Doper. Ze wisten dat hij mensen opriep zich te bekeren en zich te laten dopen, en dus deden ze dat. Maar ze hadden het Evangelie niet gehoord.

Paulus komt naar hen toe en zegt:

Maar Paulus zei: Johannes doopte wel een doop van bekering, maar hij zei ook tegen het volk dat zij moesten geloven in Hem Die na hem kwam, dat is in Christus Jezus,

HANDELINGEN 19:4

Hij vertelde hun over Jezus, en in Handelingen 19 staat dat ze, toen ze over Jezus hoorden, in de Naam van de Heere Jezus werden gedoopt. Omdat zij de doop van Johannes al hadden ontvangen, ging het dus om een nieuwe doop, nu de christelijke doop. Toen ze het Evangelie eenmaal hadden gehoord, namen ze kennelijk aan dat de doop van Johannes niet werkelijk hetzelfde was als de christelijke doop. Anders zouden ze die niet opnieuw hebben ondergaan. Als de waterdoop van Johannes en de waterdoop van Jezus hetzelfde waren geweest, hadden ze niet opnieuw gedoopt hoeven worden. Dat hadden ze al gedaan; dat hadden ze al meegemaakt.

15

De doop als sterven en opstaan met Christus

Maar het is iets anders, want de waterdoop in de Naam van Christus is een uitbeelding van sterven en opstaan, van begraven worden en weer opstaan. Het is niet alleen een kwestie van zeggen: „Ik bekeer me. Ik laat me wassen in dit symbool van reiniging”, zoals bij de doop van Johannes de Doper. Het is meer dan dat. Het is meer een vereenzelviging met Jezus in Zijn dood en opstanding.

Zoals Paulus het in 1 Korinthe 10 uitdrukte: de kinderen van Israël die met Mozes uit Egypte kwamen,

en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee,

1 KORINTHE 10:2

Dat staat in de eerste verzen van 1 Korinthe 10. In Mozes gedoopt worden betekende dat ze door de zee trokken om hun oude leven achter zich te laten en nu een leven te hebben waarin Mozes de leider was.

Nu worden wij in Christus gedoopt. Wij laten ons oude leven achter. We begraven het in het water. Paulus zei in Romeinen 6:4 en ook in Kolossenzen 2 dat

Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.

ROMEINEN 6:4

Wij worden in Christus gedoopt, want zoals de Israëlieten werden gedoopt in Mozes, hun nieuwe leider, zo worden wij gedoopt in Christus. Hij is onze nieuwe Leider. We hebben een nieuw leven wanneer we wedergeboren worden en wanneer we in Christus geloven. We begraven dus dat oude leven, we komen weer uit het water omhoog en nu hebben we ervan getuigd dat Jezus onze Leider is. Dat is anders dan wat Johannes de Doper deed. De doop van Johannes had niet al die betekenis.

16

Doop als onderdompeling en lijden

Jezus noemt niet al die verschillende dopen. Hij heeft het zelfs niet over de christelijke waterdoop. Hij zegt alleen:

want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:5

Er zijn ook andere dingen die doop worden genoemd. Bij een bepaalde gelegenheid zeiden Jakobus en Johannes tegen Jezus:

En zij zeiden tegen Hem: Geef ons dat wij mogen zitten, de één aan Uw rechter- en de ander aan Uw linker hand, in Uw heerlijkheid.

MARKUS 10:37

Hij zei:

Maar Jezus zei tegen hen: U weet niet wat u vraagt. Kunt u de drinkbeker drinken die Ik drink, en met de doop gedoopt worden waarmee Ik gedoopt word?

MARKUS 10:38

Ze zeiden:

Dat kunnen we.

Hij zei:

En zij zeiden tegen Hem: Dat kunnen wij. Maar Jezus zei tegen hen: De drinkbeker die Ik drink, zult u wel drinken, en met de doop waarmee Ik gedoopt word, zult u gedoopt worden, maar het zitten aan Mijn rechter- en aan Mijn linker hand is niet aan Mij om te geven; maar het zal gegeven worden aan hen voor wie het bestemd is.

MARKUS 10:39-40

Maar het interessante is dat Jezus en Zijn discipelen al met water gedoopt waren.

Hij sprak over een andere doop die ze zouden moeten doorstaan. En ik denk dat de context er sterk op wijst dat dit een doop in lijden is. Het woord doop betekent in het Grieks namelijk gewoon onderdompeling. Baptizo betekent ondergedompeld worden. Het was een gewoon woord. Eigenlijk had het woord baptism nooit in de Engelse Bijbel mogen staan, want daarbij wordt gewoon een Grieks woord genomen en krijgt het een Engelse klank. Als men het Griekse woord baptizō naar zijn gewone betekenis weergeeft, kan het met 'onderdompelen' worden vertaald. In Nederlandse Bijbelvertalingen wordt het doorgaans met 'dopen' weergegeven.

Baptizo is een normaal woord. Als een vrouw haar kleren wast en ze in een pot water dompelt, dan doopt ze die. Als je een pollepel in een grotere pot water steekt en er wat water uit schept, dan doop je de pollepel, of dompel je hem onder. Doop is in de Griekse taal het gewone woord voor het onderdompelen van iets. Daarom had Johannes de Onderdompelaar moeten heten. Toen Jezus zei:

want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:5

had dat vertaald moeten worden als:

Johannes doopte mensen in water, maar over een paar dagen zullen jullie worden ondergedompeld in de Heilige Geest, zoals Hij in vers 5 zegt.

Johannes de Doper is degene die dat contrast als eerste maakte. Hij zei:

Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.

MATTHEÛS 3:11

Wat interessant is, is dat Jezus de woorden van Johannes vrijwel letterlijk aanhaalt. Johannes was de enige persoon vóór dit moment die dat had gezegd. En voor zover wij weten, zijn dit de enige twee plaatsen waar we lezen over dopen in de Heilige Geest. Johannes zei het, Jezus haalde het aan, en daarna wordt die uitdrukking in het boek Handelingen eigenlijk niet meer gebruikt.

17

De doop met de Heilige Geest en met vuur

Onderdompelen in de Heilige Geest en in vuur was volgens Johannes wat Jezus zou doen. Maar Jezus zegt niet tegen Zijn discipelen:

Jullie zullen worden gedoopt met de Geest en met vuur.

Hij zegt alleen:

En toen Hij met hen samen was, beval Hij hun dat zij niet uit Jeruzalem weg zouden gaan, maar de belofte van de Vader zouden verwachten, die u, zei Hij, van Mij gehoord hebt; want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:4-5

Maar waar is de doop in vuur? Als je daar benieuwd naar bent, kunnen we die vraag redelijk goed beantwoorden door naar Mattheüs 3 te kijken, want daar wordt de prediking van Johannes weergegeven.

In de verzen 10 tot en met 12 zul je lezen dat elk van deze verzen iets met de andere twee gemeen heeft. In Mattheüs 3:10 zegt Johannes de Doper:

De bijl ligt zelfs al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen. Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. Zijn wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen en Hij zal het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden.

MATTHEÛS 3:10-12

Misschien is het je opgevallen wat deze drie verzen gemeen hebben. In alle drie komt het vuurmotief voor. Ze maken allemaal een contrast tussen twee bestemmingen. De tarwe heeft de ene bestemming en het kaf een andere. De vruchtbare bomen hebben de ene bestemming en de bomen zonder vrucht een andere.

18

Het trouwe overblijfsel en het oordeel

We moeten begrijpen dat Johannes de Doper tot de Israëlieten predikte toen hij kwam. In het Israël van zijn tijd was, zoals in alle tijden in de geschiedenis, het grootste deel van Israël afvallig. Het grootste deel van Israël was ontrouw aan God. Maar er was in Israël altijd een trouw overblijfsel dat zich aan Gods wetten hield, aan Zijn geboden en Zijn verbond. Zij waren Hem trouw. Hij beschouwde hen als Zijn ware volk, het trouwe overblijfsel. Maar ze bevonden zich in Israël, in een volk vol mensen die God eigenlijk helemaal niet erg serieus namen.

Wat Johannes zegt, is dat Jezus komt om onder jullie Joden een scheiding te maken tussen degenen van jullie die vruchtbare bomen zijn — dat zou het trouwe overblijfsel zijn — en degenen van jullie die alleen maar bomen zonder enige vrucht zijn — dat zou de afvallige meerderheid zijn. Hij zegt dat Hij de vruchtbare bomen zal behouden. De bomen die geen vrucht dragen, zullen worden omgehakt en in het vuur geworpen.

Je moet beseffen dat Johannes dit predikte, slechts veertig jaar voordat de verschrikkelijkste Holocaust over de Joden zou komen. In het jaar 70 na Christus kwamen de Romeinen en vond er een vreselijke, vreselijke slachting plaats. De belegering was afschuwelijk. Josephus heeft er een heel lang boek over geschreven. Hij was erbij. Hij was er getuige van. Josephus was een Joodse geschiedschrijver die die oorlog, die belegering en die verovering heeft meegemaakt. Hij schreef een zeer gedetailleerde geschiedenis die, wanneer je die leest, heel duidelijk maakt dat wat de Romeinen de Joden aandeden een van de afschuwelijkste taferelen in de geschiedenis was.

Dit stond te gebeuren, en God wist het. Jezus wist het. Jezus voorspelde het ook. Johannes en Jezus kwamen Israël waarschuwen dat deze verschrikkelijke, vurige Holocaust over hen zou komen als ze niet tot het trouwe overblijfsel behoorden. Dit is waar Johannes naar verwijst. Hij zegt dat sommigen van jullie, Joden, trouw zijn, als vruchtbare bomen die het waard zijn om behouden te blijven. Dat zijn degenen die tot Christus zullen komen, Hem zullen volgen en Zijn lichaam, Zijn gemeente, zullen worden. De overige Joden zullen Christus verwerpen, en zij zouden binnen één generatie met dit verschrikkelijke oordeel te maken krijgen. Jezus zei:

Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht zal zeker niet voorbijgaan, totdat al deze dingen gebeurd zijn.

MATTHEÛS 24:34

19

Graan en kaf: Geest of vuur

Vers 12 spreekt ook op dezelfde manier. Hij heeft het over een wan die in Zijn hand is. Wannen is natuurlijk het scheiden van het graan van het kaf. Hij zegt dat Hij Zijn dorsvloer grondig zal zuiveren. Hij zal het graan in de schuur verzamelen. Dat is het trouwe overblijfsel binnen Israël. Maar de afvallige meerderheid, het kaf, zal Hij met onuitblusbaar vuur verbranden. Dus zowel de vruchteloze bomen als het kaf worden met vuur verbrand.

Het vers daartussen is vers 11. Hij zegt:

Ik doop inderdaad met water als teken van bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik. Ik ben het niet waard om Zijn sandalen te dragen. Hij zal jullie dopen met de Heilige Geest en met vuur.

Deze drie uitspraken maken volgens mij allemaal hetzelfde punt. Jezus komt om het graan van het kaf te scheiden, de vruchtbare bomen van de onvruchtbare bomen, het trouwe overblijfsel van de ontrouwen in Israël. De ene groep zal behoud ontvangen en in de Heilige Geest worden gedoopt. De andere groep zal naar het vuur worden gestuurd: de vruchteloze bomen, het kaf en degenen die niet tot het trouwe overblijfsel behoren en niet in de Heilige Geest worden gedoopt.

Op de dag van Pinksteren waren de getrouwen in Israël in de bovenzaal bijeen en werden ze in de Heilige Geest gedoopt. Er konden zich meer mensen bij hen aansluiten, en sommigen deden dat. Het is duidelijk dat er op de dag van Pinksteren nog drieduizend Joden aan hun aantal werden toegevoegd, en er kwamen steeds meer Joden bij. Maar er was een begreind aantal Joden dat tot Christus kwam. De rest verwierp Hem. De meerderheid van de Joden bleef de christenen vervolgen en Christus haten, en zij waren degenen die in de Holocaust van het jaar 70 na Christus terechtkwamen.

Johannes waarschuwt hiervoor. Wanneer hij zegt dat Jezus met de Heilige Geest en vuur zal dopen, maakt hij onderscheid. Sommigen zullen in de Heilige Geest worden gedoopt. De rest zal worden overgeleverd aan het oordeel van het vuur. Daarom zei

Jezus in Handelingen 1:5 tegen de discipelen:

want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:5

Hij zei er niet bij: „en vuur.” Dit waren degenen die in de Heilige Geest zouden worden gedoopt. De anderen zouden in vuur worden gedoopt. Hij spreekt niet tot de afvalligen. Hij spreekt tot degenen die trouw zijn. Daarom zouden zij, zo zei Hij, de doop in de Heilige Geest ontvangen. Ze zouden in de Heilige Geest worden ondergedompeld.

20

Het herstel van het Koninkrijk voor Israël

In vers 6 staat dat ze Hem iets vroegen toen ze naar de plaats kwamen waar Hij op het punt stond op te varen, hoewel ze niet beseften dat Hij dat ging doen:

Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem: Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?

HANDELINGEN 1:6

Ik heb het Koninkrijk genoemd. Dat is het grote onderwerp in de evangeliën. Het was het onderwerp waarover Hij met hen sprak. Gedurende deze veertig dagen sprak Hij over het Koninkrijk van God.

Trouwens, je zult merken dat de apostelen door het hele boek Handelingen heen over het Koninkrijk van God spreken. In het allerlaatste vers van het boek Handelingen, hoofdstuk 28, vers 31, staat over Paulus:

Hij predikte het Koninkrijk van God en gaf onderwijs over de Heere Jezus Christus, met alle vrijmoedigheid, ongehinderd.

HANDELINGEN 28:31

Zo eindigt het boek Handelingen: Paulus predikt het Koninkrijk van God. Het Koninkrijk van God werd gepredikt door Johannes de Doper, door Jezus, door de apostelen en door Paulus. Dit is eerlijk gezegd het onderwerp van het Nieuwe Testament, en het wordt ook ongeveer vijftien keer genoemd in de brieven van het Nieuwe Testament en in Openbaring.

Ze vragen zich dus iets af over het Koninkrijk:

Gaat U nu het koninkrijk voor Israël herstellen?

Deze vraag helpt ons heel goed te begrijpen wat de term „koninkrijk” betekende voor de gemiddelde Jood die Jezus hoorde prediken, met inbegrip van Zijn discipelen. Wij hebben soms een heel vaag idee van wat met het Koninkrijk van God wordt bedoeld. Sommige mensen denken dat het de hemel is. Sommige mensen denken dat het het duizendjarig rijk is. Sommige mensen denken dat het een combinatie van zulke dingen is.

Als je aan de gemiddelde christen vraagt: „Kun je voor mij het Koninkrijk van God definiëren?”, zou jij dat kunnen? Wat is het Koninkrijk van God? Het behoort in je gebeden op de eerste plaats te staan. Het is wat je eerst hoort te zoeken. Het is wat in heel de wereld gepredikt moet worden als een getuigenis voor alle volken. Weet je eigenlijk wel wat het is? Veel christenen weten het niet. Als wij er anders over denken dan Jezus, zullen we een ander Evangelie prediken dan Jezus predikte, want Hij predikte het Evangelie van het Koninkrijk van God.

21

Israël geroepen als Gods Koninkrijk

Dus wat is het Koninkrijk van God? Kort gezegd werd het Koninkrijk van God voor het eerst genoemd in Exodus 19:5–6. Toen God Israël uit Egypte naar de berg Sinaï had gebracht, zei Hij:

Nu dan, als u nauwgezet Mijn stem gehoorzaamt en Mijn verbond in acht neemt, dan zult u uit alle volken Mijn persoonlijk eigendom zijn, want heel de aarde is van Mij. U dan, u zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die u tot de Israëlieten moet spreken.

EXODUS 19:5-6

Een koninkrijk is een natie. Een koninkrijk is een politieke samenleving met een koning. In Jezus' tijd hadden alle naties koningen. Als je een koning hebt, en hij heeft onderdanen en regeert, dan is dat een koninkrijk. God zei tegen Israël:

Jullie kunnen Mijn koninkrijk zijn. Luister naar Mijn stem en houd je aan Mijn verbond, dan zullen jullie voor Mij een koninkrijk zijn, een koninkrijk van priesters, en een heilig volk. Ik zal de Koning zijn en jullie zullen Mijn koninkrijk zijn.

Met andere woorden, wanneer het Koninkrijk van God voor het eerst in de Bijbel wordt genoemd, is dat Israël. God zegt tegen Israël: als jullie dit doen, zullen jullie Mijn koninkrijk zijn. Het probleem is dat ze dat niet deden. Ze hielden zich niet aan Zijn verbond. Kort daarna maakten ze een gouden kalf. Ze aanbaden andere goden. Ze overtraden Zijn wetten. Uiteindelijk zeiden ze tegen Samuel:

Ze vroegen Samuel een koning over hen aan te stellen, zoals alle andere volken die hadden.

God vond dat niet goed, en Samuel vond dat niet goed. Dit staat in 1 Samuel 8, waar God tegen Samuel sprak en zei:

God zei tegen Samuel dat hij naar het volk moest luisteren: zij hadden niet Samuel verworpen, maar God als hun Koning verworpen.

De Israëlieten hadden dus hun hoge roeping verworpen om Gods koninkrijk te zijn te midden van de naties op aarde: een heilige natie op aarde, afgezonderd van de andere naties, waarover God rechtstreeks regeerde. Dat hadden ze niet meer. Maar de profeten die na die tijd kwamen, zeiden dat God dat zou herstellen. God zou komen en hun Koning zijn. Hij zou de Messias zenden als Zijn eigen vertegenwoordiger om over hen te regeren. Hij zou onder de Messias het Koninkrijk oprichten.

Alle profeten spraken over de komende Koning, hoewel ze de term „Koninkrijk van God” niet gebruikten. Ze spraken over het herstel van het overblijfsel van Israël, zodat het Gods volk en Zijn natie zou zijn, enzovoort. De Joden begrepen dit, naar mijn mening terecht, als volgt: God had Israël ooit de gelegenheid gegeven om Zijn koninkrijk te zijn, maar zij hadden dat verworpen. Daarom zou Hij het overblijfsel van Israël nemen en hen op een dag, wanneer de Messias komt, opnieuw tot Zijn koninkrijk maken. Hij zal de Koning zijn en Hij zal over jullie regeren, en Hij is God.

22

De wijngaard en Israëls verwerping

Interessant genoeg, als je naar Mattheüs hoofdstuk 21 gaat, bedenk dan dat Jezus bij Zijn komst predikte:

en Hij zei: De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie.

MARKUS 1:15

De Joden dachten, en kennelijk dachten zelfs de discipelen, dat dit betekende dat de natie Israël opnieuw Gods koninkrijk zou worden. Maar in Mattheüs 21 vertelde Jezus deze gelijkenis over het Koninkrijk. Hij zei in Mattheüs 21:33:

Luister naar een andere gelijkenis. Er was iemand, een heer des huizes, die een wijngaard plantte. Hij zette er een omheining omheen, groef er een wijnpersbak in uit en bouwde een toren. En hij verhuurde hem aan landbouwers en ging naar het buitenland.

MATTHEÛS 21:33

Dit verwijst naar God, Die Zijn profeten naar Israël zond. Het beeld van God Die een wijngaard heeft en vrucht verlangt, komt uit Jesaja. In Jesaja 5:1-7 staat een gelijkenis waarin Israël Gods wijngaard is. Hij zoekt vrucht. De vrucht waarnaar Hij verlangt, zegt Hij in Jesaja 5:7, is gerechtigheid en recht. Hij wil dat Israël een volk is dat Zijn wetten houdt en een samenleving wordt die wordt gekenmerkt door recht en gerechtigheid, anders dan de heidense naties. Dat hebben ze nooit gedaan. Ze werden even onrechtvaardig en ongerecht als de heidense naties, en dus kreeg Hij de vrucht nooit.

Hier vertelt Jezus diezelfde gelijkenis opnieuw. God heeft een wijngaard. Dat is Israël, en Hij wil daar vrucht van ontvangen. Hij zendt Zijn boodschappers. Dat gebeurde toen Hij de profeten zond. De boodschap van de profeten was: Waar is het recht? Waar is de gerechtigheid? Waar is de vrucht die God zoekt? Ze werden geslagen en gedood. De profeten werden ernstig mishandeld.

Dan staat er in vers 37:

Ten slotte stuurde hij zijn zoon naar hen toe en zei: Voor mijn zoon zullen zij ontzag hebben.

MATTHEÛS 21:37

Dit voert ons door de oudtestamentische periode van de profeten heen naar de tijd waarin Jezus kwam en naar hen werd gezonden. Hij was de laatste boodschapper die ze zouden krijgen. Hij was hun laatste kans om het Koninkrijk van God te zijn. Als ze Gods koninkrijk wilden zijn en de vrucht wilden voortbrengen die Hij zocht, hadden ze daar kansen voor gehad. Ze hadden die kansen verspild door de boodschappers te doden. Nu was hier de laatste boodschapper die ze zouden krijgen.

Maar toen de wijnbouwers de zoon zagen, zeiden ze tegen elkaar:

Maar toen de landbouwers de zoon zagen, zeiden zij onder elkaar: Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden en zijn erfenis voor onszelf houden.

MATTHEÛS 21:38

De Joden wilden niet dat Jezus de Koning zou zijn. Ze wilden zelf de wijngaard bezitten, en Hij vormde een bedreiging voor hen. Daarom zeiden ze:

Laten we Hem vermoorden.

Ze grepen Hem, wierpen Hem buiten de wijngaard en doodden Hem.

Dit brengt ons helemaal tot aan de kruisiging. Die had nog niet plaatsgevonden toen Jezus deze gelijkenis vertelde, maar zou binnen enkele dagen plaatsvinden. Hij zag die aankomen. Daarom zegt Jezus:

Wanneer dan de heer van de wijngaard komen zal, wat zal hij met die landbouwers doen?

MATTHEÛS 21:40

Het antwoord dat ze Hem gaven, was:

Zij zeiden tegen Hem: Hij zal die kwaaddoeners een kwade dood doen sterven en zal de wijngaard aan andere landbouwers verhuren, die hem de vruchten op hun tijd zullen geven.

MATTHEÛS 21:41

Kijk nu eens naar vers 43. Jezus zei:

Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Israël was het enige volk waaraan God had aangeboden Zijn Koninkrijk te zijn. Maar nu, omdat zij Zijn Zoon gedood hadden, zegt Hij:

Dat was jullie laatste kans. Het Koninkrijk van God wordt nu van jullie afgenomen en aan een ander volk gegeven.

23

De gemeente als Gods nieuwe heilige volk

Wie is dat volk? Petrus schrijft in 1 Petrus 2:9 aan de gemeente, en hij zegt:

Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht,

1 PETRUS 2:9

Dat zijn allemaal termen die God in het Oude Testament voor Israël gebruikte, als het trouw was.

Het zou een bijzonder volk zijn. Het zou een heilig volk zijn. Het zou het koninkrijk van priesters zijn. Petrus zegt: „Nee, dat zijn wij nu. Dat zijn de getrouwen. Dat is het nieuwe volk. Jullie zijn een heilig volk.” En een koninkrijk is een volk. Dus de mensen die trouw zijn aan Christus, zijn Zijn Koninkrijk. Hij is hun Koning en Heere. Hij is het

Hoofd, wat betekent dat wij Zijn lichaam zijn. Het lichaam van Christus bestaat dus uit degenen die voldoen aan de voorwaarden om het Koninkrijk van God te zijn. Hij is hun Koning.

Hij vestigde Zijn Koninkrijk onder het overblijfsel van Israël dat tot Hem kwam, namelijk de discipelen. Uiteindelijk mochten ook heidenen erbij komen, maar zij gingen deel uitmaken van dezelfde gemeenschap. Aanvankelijk waren de eerste honderdduizenden bekeerlingen Joods. Zij waren het trouwe overblijfsel. Zij waren Gods Koninkrijk, hersteld onder Israël. Maar daarna mochten ook heidenen erbij komen, precies zoals de profeten hadden voorspeld. Tegenwoordig noemen wij dit de gemeente, maar het is hetzelfde verschijnsel, dezelfde entiteit. Het is het Koninkrijk dat onder het overblijfsel van Israël werd gevestigd.

Toen de discipelen zeiden:

Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem: Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?

HANDELINGEN 1:6

hadden zij heel die geschiedenis en die verwachting in gedachten. Maar ongetwijfeld dachten zij dat het hele volk Israël het Koninkrijk van God zou worden. Wat zij niet begrepen, was dat God alleen het trouwe overblijfsel van Israël zou nemen. Dat zou een nieuw volk zijn waaraan het Koninkrijk gegeven zou worden. Het Koninkrijk van God wordt van de opstandigen afgenomen en gegeven aan een volk dat de vruchten zal voortbrengen. Het bestaat uit de getrouwen uit het eerdere volk en alle heidenen die erbij gebracht worden om zich bij hen te voegen.

24

De Geest onthult wie bij het Koninkrijk hoort

Het punt hier is dat deze discipelen dat nog niet volledig begrepen, ook al had Jezus veel over het Koninkrijk van God gesproken. Zij wisten het nog steeds niet zeker. Ik denk dat zij de hoop van de Joden weerspiegelden dat het hele volk Israël Gods Koninkrijk zou zijn. Maar Jezus antwoordde en zei tegen hen:

En Hij zei tegen hen: Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:7-8

Jezus corrigeerde hun opvatting over het Koninkrijk niet. Hij zei niet: „Jullie denken nog steeds in patronen uit het Oude Testament. Jullie denken nog steeds dat het om het hele volk Israël gaat. In werkelijkheid zal het anders zijn.” Hij corrigeerde hen niet. Hij stuurde het gesprek alleen in een andere richting. Waarom? Omdat zij er nog niet klaar voor waren het antwoord te ontvangen.

Nog maar een paar dagen eerder was Jezus met Zijn discipelen in de bovenzaal geweest. In Johannes 16:12-13 had Hij tegen hen gezegd:

Nog veel heb Ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want Hij zal niet vanuit Zichzelf spreken, maar wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.

JOHANNES 16:12-13

Hun referentiekader was niet zodanig dat zij konden begrijpen dat het niet het hele volk Israël zou zijn. Het zou alleen het overblijfsel zijn. Maar wanneer de Heilige Geest gegeven was, zouden zij daar meer voor openstaan, en Hij zou hen in heel de waarheid leiden.

Zij wisten niet eens dat heidenen er deel van zouden uitmaken. Bedenk dat de Joodse gemeente pas toen Cornelius behouden werd, besepte: „Wacht eens even, heidenen? Blijkbaar heeft God ook aan de heidenen bekering geschonken.” Zij waren hier nog niet klaar voor. Jezus wist dat zij dat niet waren. Zij hadden al hun Joodse vooroordelen en hun ideeën uit het Oude Testament in hun hoofd. Hij zei: „Jullie zijn hier nog niet klaar voor, dus Ik zal jullie zeggen wat jullie moeten doen. In plaats van dat Ik deze vraag beantwoord, moeten jullie je daar niet druk om maken. Het is niet aan jullie om de tijden of de gelegenheden te kennen die God voor zulke dingen heeft vastgesteld. Maar wanneer jullie de Heilige Geest ontvangen, ga er dan opuit en wees Mijn getuigen voor de hele wereld, tot in de uiterste delen van de aarde. Dan zal Ik bepalen wanneer het Koninkrijk aan Israël wordt gegeven.”

Ik denk dat de discipelen dit geleidelijk gingen begrijpen nadat de Heilige Geest gegeven was: het Koninkrijk zou niet iedere Jood omvatten, zoals de Joden in het Oude Testament meestal hadden gehoopt, maar alleen hen en andere Joden die in Christus zouden geloven. Zij die in Christus geloven, zijn het ware Koninkrijk van God.

Hij zei:

Jullie zullen eropuitgaan en Mijn getuigen zijn.

Getuigen waarvan? Getuigen dat Hij de Koning is. Getuigen dat Hij de Heere is, dat Hij Degene is Die aan de rechterhand van God op de troon zit. De volken moeten dit horen. Wanneer ze het horen, zullen ze op de ene of de andere manier reageren. Ze zullen zich onderwerpen en deel van Zijn Koninkrijk worden, of ze zullen Zijn koningschap verwerpen en verloren gaan. Velen van hen die verloren zouden gaan, zouden Joden zijn. Velen van hen zouden deel uitmaken van het oude Israël. Dat Israël, dat vroeger Gods Koninkrijk was geweest, werd nu buitengesloten. Het werd gegeven aan een volk dat de vrucht ervan zou voortbrengen, het vruchtbare, trouwe overblijfsel.

25

Niet rekenen aan Jezus' wederkomst

Deze uitspraak in vers 7 is op ons van toepassing:

Het is niet aan jullie om te weten wanneer die tijden en perioden komen; de Vader bepaalt dat Zelf. Wij stellen niet dezelfde vraag die zij stelden. Wij vragen:

Wanneer komt Jezus terug?

Maar ook dat is een tijd of een gelegenheid die de Vader onder Zijn eigen gezag heeft gesteld.

Het is niet aan ons om dat te weten. Ik denk echt dat veel christenen een fout maken wanneer ze proberen te speculeren over wanneer Jezus terugkomt. Soms proberen ze aanwijzingen in de Bijbel te vinden en geheime codes en sleutels waardoor ze zullen weten dat Jezus op die en die datum komt. Er zijn zelfs hele radiobedieningen en uitgeverijen die niets anders doen dan speculeren over de wederkomst van Christus en wanneer die zal plaatsvinden. Wat een tijdverspilling. Jezus zei dat het niet aan jullie is zulke dingen te weten, omdat alleen God het weet.

Eerder had Jezus natuurlijk in Mattheüs 24 gezegd:

Jezus had eerder gezegd dat niemand die dag en dat uur kent, ook de engelen in de hemel en de Zoon niet, maar alleen de Vader.

waarmee Hij Zichzelf bedoelde. Alleen de Vader weet dat. Het is dus duidelijk dat het aan de Vader is om te weten wanneer Jezus terugkomt, en dat wij het pas te weten komen wanneer Hij terugkomt, niet van tevoren. Het is niet aan ons om het vooraf te weten, dus waarom zouden we tijd verspillen door ons er zorgen over te maken? Jezus zegt:

En hij riep zijn tien dienaren, gaf hun tien ponden en zei tegen hen: Doe daarmee zaken totdat ik terugkom.

LUKAS 19:13

Hij zegt:

Maak je geen zorgen over die specifieke vraag. God zorgt daar wel voor. Dat is Gods zaak. Jullie taak is om trouw uit te voeren wat jullie is opgedragen.

26

De Grote Opdracht en het maken van discipelen

Wat is de opdracht? Hier zegt Hij:

Wees Mijn getuigen.

Hij zegt niet specifiek waarvan ze getuigen, maar in Mattheüs 28 wordt de boodschap van de apostelen in de Grote Opdracht gegeven. Mattheüs 28:18-20 zegt:

En Jezus kwam naar hen toe, sprak met hen en zei: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:18-20

Wat is die opdracht? Ze begint ermee dat Jezus zegt:

Ik heb alle macht in de hemel en op aarde. Ik ben de Koning. Ik ben de Heerser. Ik heb de leiding. Ik heb nu alle macht. God heeft Mij alle macht in de hemel en op aarde gegeven. Ga er daarom opuit en vertel het aan alle volken, want zij weten het niet.

Je moet hen uiteraard in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest dopen en zo het Koninkrijk binnenbrengen. Wanneer je hen doopt, moet je hun leren alles in acht te nemen wat Hij geboden heeft. Waarom? Omdat Hij de Koning is, daarom. Je

brengt mensen een koninkrijk binnen, en je moet hun vertellen wat Hij hun gebiedt te doen.

Het is dus de taak van de gemeente om mensen tot geloof te brengen, hen te dopen, en nadat ze gedoopt zijn, maken ze deel uit van het lichaam van Christus. Dan onderwijs je hen. De rest van hun leven wordt hun geleerd om alles wat Jezus geboden heeft te gehoorzamen en in acht te nemen. Dat is volgens Hem het leerplan.

Vaak zijn we al tevreden wanneer we hen zover krijgen dat ze geloven en gedoopt worden. Daardoor wordt de gemeente groter, en we nemen aan dat ze nu gelukkig naar de hemel gaan. Maar we vergeten dat de opdracht niet alleen is om mensen tot bekering te brengen, mensen te dopen en hen in de gemeente te brengen. Nu is het tijd om hen tot discipelen te maken. Nu is het tijd om hun te leren alles in acht te nemen wat Christus geboden heeft.

We zullen in het boek Handelingen zien dat op de dag van Pinksteren drieduizend mensen geloven en gedoopt worden. Wat doen ze? Er staat dat ze dagelijks onderwijs van de apostelen ontvangen. Wat onderwijzen die? Waarschijnlijk wat Jezus hun opdroeg te onderwijzen: hun leren alles in acht te nemen wat Jezus geboden heeft, hun leren gehoorzame onderdanen van Koning Jezus in Zijn Koninkrijk te zijn.

27

Getuigen tot aan de einden van de aarde

Dat is de opdracht zoals die in de weergave van Mattheüs nader wordt uitgewerkt. Hier wordt ze verkort weergegeven:

Wees Mijn getuigen.

Hij zegt:

En Hij zei tegen hen: Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:7-8

Dat is een belangrijke uitdrukking, want in Psalm 2, een psalm over de Messias, zegt de Messias in Psalm 2:8 dat God tegen Hem heeft gezegd — de Vader heeft tot Jezus gesproken en dit gezegd:

Eis van Mij en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven, de einden der aarde als Uw bezit.

PSALMEN 2:8

God heeft Jezus tot Koning gemaakt, en Hij zal Hem de hele aarde geven, de uiterste delen van de aarde, de einden van de aarde. Jezus zei:

Ga eropuit en wees tot aan de uiteinden van de aarde Mijn getuigen.

Zo geeft God Jezus de einden van de aarde: doordat wij Zijn Koninkrijk prediken. Wij verkondigen Zijn koningschap, Zijn heerschappij, tot aan de einden van de aarde. Wanneer mensen het horen, reageren zoals het hoort, geloven en gedoopt worden, dan zijn zij nu ook in het Koninkrijk. Als zij eenmaal zijn toegerust, kunnen zij eropuit gaan en ook anderen binnenbrengen. Zo komt het Koninkrijk. Zo wordt het Koninkrijk aan de getrouwen gegeven.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 1:1-3
- Lukas 1:3
- Mattheüs 12:28
- Handelingen 1:8
- Handelingen 1:2
- Handelingen 1:3
- Johannes 20:25
- Johannes 20:27
- Lukas 24:39
- Mattheüs 28:20
- Markus 1:15
- Lukas 17:20
- Mattheüs 6:33
- Mattheüs 6:10
- Mattheüs 24:14
- Handelingen 1:4-5
- Handelingen 1:6
- Handelingen 1:7-8
- Lukas 24:44-45
- Lukas 24:46-49
- Jesaja 40:31
- Genesis 32:26
- Lukas 18:1
- Mattheüs 3:11
- Handelingen 19:4
- 1 Korinthe 10:2
- Romeinen 6:4
- Handelingen 1:5
- Markus 10:37
- Markus 10:38
- Markus 10:39-40
- Mattheüs 3:10-12
- Mattheüs 24:34
- Handelingen 28:31

- Exodus 19:5-6
- Mattheüs 21:33
- Mattheüs 21:37
- Mattheüs 21:38
- Mattheüs 21:40
- Mattheüs 21:41
- Mattheüs 21:43
- 1 Petrus 2:9
- Johannes 16:12-13
- Lukas 19:13
- Mattheüs 28:18-20
- Psalmen 2:8

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.